

FORBRYTELSENE MOT DEN TYSKE BEFOLKNING I ØST-EUROPA

Av Idar Aarheim

Noen har forbarmet seg over disse foreldreløse barna og tatt dem med på en håndkjerre for å finne et barnehjem som kan ta seg av dem.

Mens historieskrivingen i Norge når det gjelder forholdene omkring den annen verdenskrig, fortsatt er temmelig ensidig preget av seierherrenes moraliserende syn, er dette forhold i ferd med å bli kraftig forandret på kontinentet. Når jeg snakker om en moraliserende historieskriving i Norge i denne forbindelse, er det fordi alle offisielle fremstillinger (historiebøkene i skolene f.eks.) går ut på at de tyske tapere representerte kun diktatur og ondskap mens de allierte seierherrer stod for demokrati, frihet og rettferdighet.

Det er imidlertid en særdeles lei anstøtten for dette skinnhelige syn som tilhengerne aldri klarer å vri seg unna. Anstøtstenen heter Sovjetunionen og Josef Stalin! Det lar seg ikke bortforklare at den virkelige seierherre var den sovjetiske diktator - og han seiret med massiv amerikansk og vestlig støtte.

Erobringskrig i øst

Det nytter heller ikke å fremstille krigen som en ren forsvarskrig fra Sovjetunionens side. Da hadde Den røde armé stoppet ved landets egne grenser i vest. Det skjedde som kjent ikke. Grovt regnet kan vi se på krigshandlingene fra 1944 og frem til Tysklands totale kapitulasjon, som Sovjetunionens erobring i Øst-Europa. En erobring der erobreren hadde det demokratiske Vestens fulle forståelse. Men var Stalin og sovjeterne også representanter for frihet og demokrati?

Ja, så groteskt det enn kan høres idag, ble faktisk verdenshistoriens aller største masse-morder, Josef Stalin, hyldet som

en menneskehetens velgjører og frihetshelt langt inn i den borgerlige presse i årene etter 1945. Ikke bare i Norge, men i de fleste vestlige land! Mens sovjetiske dommere satt i Nürnberg og dømte de tyske militære og politiske lederne til døden for «forbrytelser mot menneskeheten», bedrev Sovjetunionen sammen med østeuropeiske lakeier folkemord på tyskere.

I dag vet vi at blant den tysktalende sivilbefolkning som i århundrer hadde bodd i Øst-Europa, mistet minst 2,5 millioner livet. De fleste var eldre mennesker, kvinner og barn.

De Zayas forskning

Også i Forbundsrepublikken har det vært offisiell politikk å tie om disse forbrytelsene fordi det var pinlig klart at de ikke kunne ha skjedd uten vestmaktens vennskapspolitikk med Stalin.

Det er da betegnende at den som brøt ned taushetsmurene omkring dette tabutema, var den yngre amerikanske folkerettsjurist og historiker Alfred-Maurice de Zayas. Først med sin historiske doktoravhandling om bakgrunnen for at den tyske befolkning ble fordrevet fra Øst-Europa og hvordan ugjerningene fant sted. Deretter med boken «Anmerkung zur Vertreibung» som er blitt en salgssuksess i Tyskland. Førsteutgaven kom i 1986, men allerede annentutgaven som jeg bygger denne artikkelen på, er utvidet.

Boken har fått et offisielt preg ved at innenriksminister Heinrich Windelen har skrevet forordet. Dermed markerer Forbundsrepublikken endelig en

friere holdning overfor seiersmaktene fra 1945. Minister Windelen skriver i forordet rett ut at det hittil har vært politiske årsaker til at dette tragiske tema ikke er blitt offisielt, historisk belyst i etterkrigstiden. Windelen understreker at de Zayas viktigste forskningsinnsats er at han har avslørt «anglo-amerikanernes medansvar for fordrielsen».

Ekte humanist

De Zayas er på mange måter en usedvanlig mann. Han tilhører en veletablert spanskættet familie i Amerika og med sin juridiske topputdannelse lå en lysende karriere åpen for ham i New Yorks forretningsverden. Men han ble grepet av interesse for nyere verdier i den europeiske kulturtradisjon som opptar ham aller mest.

I likhet med yngre tyske historikere som Nolte og Hillgruber (han gir i boken støtte til

dem begge), mener de Zayas at vi ikke kommer til rette med fortiden før alle historiske fakta fremlegges. Skal grusomheter skjules fordi det politisk er hensiktsmessig, begir vi oss inn i en illusorisk fremtid hvis vi tror at vi er forkjempere for menneskeverd og rettferdighet.

Han legger ikke skjul på at de fordrevnes historie har grepet ham både som den umåtelige, menneskelige tragedie den var og fordi det er en tragedie som har vært forsøkt hemmeligholdt:

«Den nådeløse hevn som de fordrevne ble utsatt for fra 1945 til 1948, må vekke all menneskelig medfølelse for de var alle ofre for politikk og politikere.

Vi må slutte å spørre etter ofrenes nasjonalitet fordi lidelsen ikke kjenner nasjonalitet. Heller ikke mordet. Enhver forbrytelse er forkastelig - likegyldig hvem som er ofrene».

Mot kollektivskyld

Det som virker så befriende ved de Zayas måte å skrive på, er at han er engasjert uten å miste sin faglige ubestikkelighet hverken som jurist eller historiker. I dette røber han sin sammenheng med spansk humanisme - tradisjon som filosofen Jose Ortega y Gasset var den fremste representant for i første halvdel av dette århundret.

Juristen de Zayas fører ordet like ofte som historikeren. Retorisk spør han:

«Finnes det en kollektiv tysk skyld for den annen verdenskrig? Eller har østeuropeerne en kollektiv skyld for fordrielsen (av tyskerne)? Nei!

Kollektivskyld er en uhistorisk, umenneskelig og ufornuftig tanke».

Tyskerne i Øst-Europa

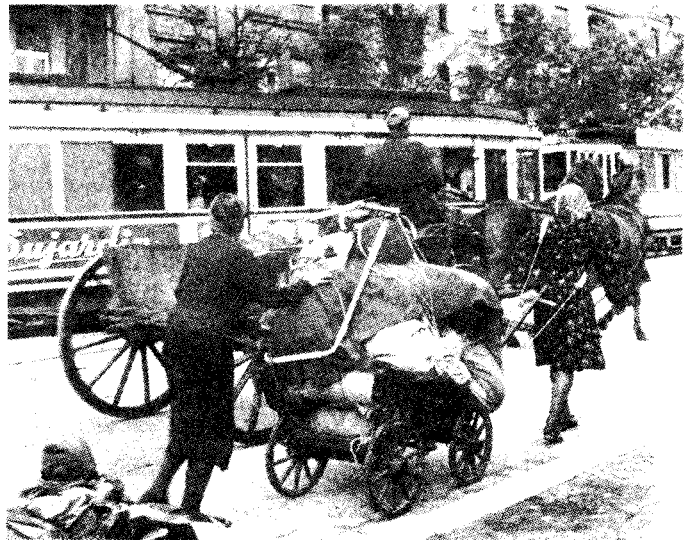
Først viser de Zayas at helt siden middelalderen har det tyske befolkningsinnslag i Øst-Europa spilt en viktig sivilisatorisk og kultiverende rolle. Derfor mener han at det i en videre, europeisk sammenheng var en betydelig ulykke at dette kulturinnslag ble ødelagt etter den annen verdenskrig. Ulykken startet allerede med den vettløse Versailles-traktaten etter første verdenskrig da millioner av tyskere ble umyndiggjort som undertrykte minoriteter i nye, sjå-

vinistiske nasjonalstater. Han framlegger flere beviser på mord og undertrykkelse av tyskere f.eks. i Polen i mellomkrigstiden. Og da krigen brøt ut høsten 1939, ble ca. 5000 sivile tyskere innen Polens grenser myrdet mens titusener fikk sine hjem plyndret eller brent av polske militære, politiet eller den polske mobben.

Den sovjetiske innmarsj

Men de massive massaker og mishandlinger fant sted mot slutten av krigen da Den røde armé besatte områder med tysk befolkning. Den yngre, mannlige del av befolkningen i disse distriktene var for en stor del mobilisert slik at bare kvinner, barn og eldre var tilbake. Vi har alltid visst at den sovjetiske innmarsj medførte voldtektsbølger og materielle plyndringer. Men de Zayas avslører viser at det var verre enn som så. Den sovjetiske krigsledelse tillot alle slags forbrytelser og oppmuntret både til mishandlinger og drap i stående ordrer og i dagsbefalinger. Offiserer som av elementær anstendighetsfølelse forsøkte å innskrenke utskiel-sene, ble arrestert eller fikk reprimander for unnfallenhet, noe bl.a. nobelprisvinneren Solsjenitsyn forteller om. Som artillerikaptein var han øyenvitne til forbrytelsene: «Det ble ikke bare betraktet som en rettighet å voldta tyske kvinner, men hvis man skjøt dem etterpå, ble det nesten ansett som en krigsbe-drift».

I et dikt har Solsjenitsyn gitt
(Forts. side 6)

To kvinner når, med alle sine eiendeler på en håndkjerre, frem til Berlin.

TIDEN GAAR

Af Ditlev Thyssen, U.S.A.

Det er over 40 år siden, den II. Verdenskrig sluttede i Norge - og stadig synes der at være et had mellom Nordmænd, der deltog paa den ene eller den anden side af det politiske net.

Eller er det mere folk, som ej deltog, der holder dette «Had» i Live?

Hvis krigen kom brat paa Norge i april 1940, da kan Nordmænd takke den daværende socialdemokratiske danske Regjering, der sveg det danske Folk og den danske Konge, Christian den X, og lod tyske Tropper frit komme inden for Landets grænser.

Derfor blev Arkiverne i Det tredie Rige, der omhandlede dette Forræderi og senere Samarbejde, brændt ved Slutningen af krigen efter aftale mellom tyske myndigheder og danske politikere, der var interesserede i at Sandheden ej kom frem.

Prisen for denne «Handel» var fra dansk side, at man ej krævede Sydslesvig tilbage efter krigens afslutning. (Danmark og Norden havde været bedre tjent, dersom Sydslesvig var kommet tilbage til Danmark og foræderne var blevet hængt.)

England gik ind i II verdenskrig for Polens skyld, - eller det var, hvad der blev proklameret. - Hvor er Polen i dag?

Det tyske folk betalte en høj pris for at lade sig rive med og for at følge falske ledere.

Bolchevikerne i Rusland, Fascisterne i Italien og Nazisterne i Tyskland blev financiert af den samme gruppe af internationale Bankører fra Wall Street.

Find ud af hvem der var i denne Gruppe.

Gruppen kontrollerede til dels begge sider af Østfronten og ødelagde et kristent Tyskland og et kristent Europa.

Der er ej mere Tid til at glemme af fortiden; - Vi maa lære, hvad vi kan af den, - men rette opmærksomheden paa fremtiden.

Norge har haft en stolt fortid, som er beskrevet i andet vers af nationalsangen: «Ja vi elsker dette landet», af Bjørnson.

Læg saa mærke til de to sidste Linier af sjette vers: «nu vi staa tre brødre sammen og skal saadan staa!» Og tillige de tre første linier af fjerde vers af Bjørnson's: «Jeg vil elske mit land»,

(Forts. side 7)

Verden er ikke så enkel endda

Av Claus Frost-Hansen, Sproglaerer.

I dag er folkevandringen mange gange større end før i historien. Verden er i opbrud - men af samme årsager som tidligere:

Flukt fra elendige livsvilkår uden fremtid.

Konsekvenserne af folkemassernes bevægelser optager i høj grad sociologer og samfundsforskere over alt i verden, og de søger at belyse spørgsmålet fra mange synsvinkler.

Modsætningerne. Det multiraciale samfund, hvor folkeslag fra mangfoldige lande kommer i samme smeltedigel og antager fælles nationalitet - og det monoraciale, hvor folket næsten er helt frit for raceblandinger - studeres indgående for at finde ud af, hvilket der klarer sig bedst.

Det er nødvendigt for at kunne vælge den rette samfundsstruktur - *folkemasserne strømmer under alle omstændigheder.*

Heldigvis har man to typiske eksempler som lærestykker, nemlig USA og Japan.

I sommeren 1986 vakte det betydelig opsigt og megen harme i USA, da Japans daværende premierminister Yasuhiro

Nakasone noget spottende erklærede, at USA's trængsler hovedsagelig er en følge af det meget brogede samfund - og primært fordi de sorte, uoplyste masser tærer på landets ressourcer.

«Det var vaskeægte racisme og følgelig yderst upopulær tale.

Nakasone henviste til sit eget - racerene - samfunds dynamik og evne til problemløsning.

Så enkelt er det imidlertid ikke!

USA oplevede i første halvdel af vort århundrede en fremgang, som mangler sidestykke i historien - og bestemt takket være de emigranter, som udvandrede dertil i slutten af det forrige århundrede og opbyggede et samfund, der på 50 år blev det stærkeste og mest produktive i verden - vel at mærke med en forfatning, som hvad demokrati og frihed angår var og er enestående.

Det skyldtes samfundsstrukturen, for det var et «svøm-eller-synk»samfund.

Mulighederne var ubegrænsede, hvis man formåede at udnytte dem - det vil sige var fysisk og psykisk stærk. De svageste

sank og forsvandt.

Det var et benhårdt, kapitalistisk samfund, som med tiden mishagede en stor del af befolkningen.

I opgangsperioden efter Anden Verdenskrig nåede USA sit klimaks.

Omstillingen fra den hurtigt opbyggede krigsindustri til fabrikation af forbrugsgoder, og en minimal arbejdsløshed da hjulene riktigt kom i gang, medførte trangen til velfærdssamfundet og afslutningen på fortidens barske epoke.

Men det var også begyndelsen til enden på USA's verdensdominans - og det betød begyndelsen på Sovjetunionens.

Nu var det nemlig sovjetiske folkeslag, som svømmede for at overleve - under et skarpt regime som kun havde ét for øje: At overtage USA's rolle.

Sociologernes undersøgelser konkluderer, at det multiraciale samfund indebærer, at man må give afkald på *velfærdsstaten* - som *svækker modstandskraften og konkurrenceevnen*, mens man må *holde samfundet frit for race- og folkeblandinger*, hvis (Forts. side 6)

Dagbladet og dødsstraffen

I forbindelse med at Amnesty International nå endelig har innledet et felttog mot dødsstraffen som den skamplott på vår sivilisasjon den er, gir «Dagbladet» i en lederartikkel den 25.4. initiativet sin fulle tilslutning. Avisen fortjener også stor ros for dette.

Avisen setter også et spørsmålstegn ved anvendelsen av dødsstraff under «landssvikoppjøret», og skriver:

«Her i landet har vi selvfølgelig gjort det (dvs. avskaffet dødsstraffen) for lengst - med visse unntak. Enkelte av oss ville kanskje ønske at vi hadde vært istand til å unngå dødsstraff under landssvikoppjøret - men det var ikke politisk mulig, innså også Einar Gerhardsen.

For det var ikke bare på grunn av den avskrekkende virkningen at de verste naziforbryterne ble skutt - og for så vidt kan også vi gå litt i oss selv idag».

Men jeg vil gjerne få stille «Dagbladet» et par spørsmål i sakens forbindelse:

1. Hvorfor skriver ikke «Dagbladet» at Norge var et foregangsland når det gjaldt å avskaffe dødsstraffen, at ingen dødsstraff ble fullbyrdet i

Norge etter 1876, og at den ble opphevet ved lov i 1902, men at primitiviteten seiret i 1945, slik at den ble gjeninnført. Ragnar Skancke var i 1948 det siste offer for den og all den løgn som ble servert under landssvikoppjøret.

2. Og ikke forstår jeg, at det ikke var politisk mulig å la være å gjeninnføre dødsstraffen i 1945, hvor mye Einar Gerhardsen innså det eller ikke.

Men jeg gjentar at «Dagbladet» skal ha honnør for å ytre tvil om at det var riktig å gjeninnføre retten til å ta liv når det skjer i statens hellige navn.

Kurius Red.bem.: Det er selvsagt hyggelig at Amnesty International nå går mot dødsstraff, og ikke minst at også Dagbladet bryter med sin blodtørstige fortid, og går inn for det samme. Men folkemoralen sto atskillig høyere i Norge før krigen enn den gjør i dag, og likevel skulle det ikke mer til enn litt propaganda fra våre massemedia før våre politikere, under pøbelens høylytte bifall, gjeninnførte dødsstraffen, og det med tilbakevirkende kraft. Og våre jurister fulgte opp.

Jussen har bare betydning for et samfunn i makibalanse. Forstyrres balansen så ve den maktesløse. Slik har det alltid vært, og mennesket må opp på et adskillig høyere nivå enn dagens, om sansen for rettferd og avtalte spilleregler skal telle mer enn den sterkeste rett. Vårt samfunn seiler med lik i lasten siden «rettsoppjøret» etter krigen, da alle spilleregler ble satt til side for å komme en politisk motstander til livs. Det var et så stort svik mot lov og rett at man i Norge ennå ikke har våget å ta et oppgjør med fortiden.

Våre myndigheter vil jo gjerne stå frem som de store humanister. Men det er langt fra fraser til virkelighet. Og bordet fanger. Det var de politiske og juridiske myndigheter samt våre massemedia som selv rev ned det som var bygget opp av lov og rett her i landet. Idag råder pøbelen grunnen og politiet makter ikke lenger å gi borgerne den rettsikkerhet de har krav på. Så enten man blir slått i hjel av den ene eller den andre, blir kanskje ett fett for den som rammes.

Men det er alltid hyggelig at noen er blitt fredeligere av seg - så lenge lykken varer.

FULLMAKTEN FRA ELVERUM

Samhold, lørdag 8. april. «Dags dato»-spalten.

Når skal denne *historieforskningen* ta slutt?

Noen historikere har for lenge siden avslørt at det ALDRI HAR EKSISTERT NOEN «FULLMAKT» FRA ELVERUM! Selv fikk jeg forløpet av stortingsmøtet på Elverum referert av Sigurd Jacobsen fra Bleik, som øyensynlig beholdt hodet kaldt og tankene klare.

Altså: Det forelå ingen fullmakt! Det var ikke noe lovlig norsk «regjering» i London under krigen! De lover som denne regjeringen som den urettmessig påsto å være) ga, var ulovlige! Lovene ble ikke rettskraftige før Høyesterett hadde «strødd sand på» i 1945 - i strid med hva Høyesterett hadde samtalt seg fram til i 1940. (Dette siste har jeg fra et medlem senhøsten 1940)! Lovene ble også gitt tilbakevirkende kraft, som vel må kalles et UHYRLIG RETTSBRUDD, ved samme høyesteretts «sandpåstrøing»!

Et annet faktum som også stadig undertrykkes og glemmes, er at tyske Wehrmacht utøvet en BESETTELSE - ikke en okkupasjon (en vesensforskjell ifølge HAAG-konvensjo-

nen for krigsførende)!

Altså: Politikere har diktert både de fleste historikere, selve historien, rettsapparatet og Høyesterett siden 1940. Selv et nabolands rettslærdes vurdering er desavouert! Det er ingen rettferdiggjørelse i å vise til at seierherren alltid har diktert både betingelsene og historiens forløp.

Det må være på høy tid - nå 49 år etterpå - å ta opp denne politiske svindel - få den avslørt og korrigeret - og om mulig å få rehabilitert noen ofre for den. Dette skulle ikke skje for å få pekt ut syndebukker ev. få noen straffet (det lever forresten svært få igjen), men for å få oppklarings lys over forholdene, vise hva politikerne kan tillate seg OG KAN FÅ FOLK MED PÅ -, og fikserte lover og grenser så slikt ALDRI kan gjenta seg.

Rolf Høstmark

«Folk og Land»
kjemper
rettferdighetens
sak.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør:
MARN A MELSON PEDERSEN

Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 17—20.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Nasjonal holdning?

Flere og flere nordmenn ser med forskrekkelse hvordan vårt samfunn har utviklet seg etter krigen. Ikke minst i lys av de storartede idealer etterkrigssamfunnet sa seg å bygge på, er avstanden mellom drøm og virkelighet uhyrlig. Man skulle nesten tro at «nazismen» slik den ble fremstilt i propagandena fra den seirende siden, hadde stått modell for samfunnsutviklingen.

Hva var det de norske «nazister» ble beskyldt for?

Den groveste beskyldningen var vel påstanden om at Norge ble okkupert fordi norske «nazister» ønsket seg personlig makt og rikdom, og derfor var villige til å selge sine nasjonale verdier til et fremmed folk for å oppnå dette. Riktignok til et nær beslektet folk med samme kulturelle og religiøse bakgrunn som vi selv, og som vi unektelig kunne ha meget å lære av, ikke minst når det gjelder så nødvendige ting som orden, flid og høvsk fremferd, men likevel. Nærpå 100 000 nordmenn ble etter krigen stilt for domstolene mistenkt for den slags unasjonale holdning.

Ganske underlig å tenke på når man ser, hvor kort tid etter, de samme dommere ivrer for en masseinvasjon av totalt fremmedartede folkeslag til landet, idet man frir til de laveste instinkter i befolkningen. Fri sex uten ansvar for følgene, med «rett» til fri abort av eget avkom og hvor foreldre umyndiggjøres og «frigjøres» fra ansvaret for omsorg og oppdragelse av de barn, som tross en uhyre familiefiendtlig politikk, likevel kommer til verden. Prisen, for denne «frigjøring», prøver så utvalgte eksperter å innbille folk at vi kan komme utenom ved storimport av fremmede folkeslag som skal belønne vår umoral med å fø oss på beste vis når vi blir gamle og ikke har eget avkom som er i stand til å gjøre det. En ganske besynderlig ønskedrøm.

Vårt demokrati bygger på det kortsiktige. Det gjelder å tjene mest mulig penger i øyeblikket, presse størst mulig fornøyelse ut av dagen i dag, og sikre sine politiske posisjoner for nærmeste valgperiode, - og så overlate konsekvensene til de som måtte komme etter. Man forsøker også, økonomisk sett, å løfte seg selv etter håret ved å skaffe en masse arbeidsplasser for sosialhjelpere av alle slag til å ta seg av følgene av egen toskeskap og en hærskare av importerte problemer. Resultatet er blitt en enorm sløsing med offentlige midler på et sosialapparat som er mer til for sosialarbeidernes og ekspertenes egen skyld enn for de nødlidendes. Disse blir da heller ikke hjulpet. Men de som har sitt levebrød av humbugen er selvsagt fornøyd og slår seg på sitt humanistiske bryst, mens de belærer oss andre om egen fromhet.

Imens vokser frustrasjonen blant dem som føler seg satt utenfor, og som heller ikke får komme til orde. En frustrasjon som også har begynt å få voldelige følger. Selv om det har vært lite vold fra høyresiden, sett i forhold til all den vold, yrkesforbud og diskriminering på så mange områder som denne er blitt utsatt for. Eller all den vold som innvandrere har stått for og som også uunngåelig de lovlidige blant dem, urettferdig nok, får svi for.

NS OG IDEOLOGIEN

Fra NDU-info nr 11-1988

Det er skrevet mye om Nasjonal Samling og dets leder Vidkun Quisling i de siste årene. Det meste dreier seg imidlertid om krigsårene, rettsoppgjøret og følgene av dette.

Selve ideologien til nasjonal Samling og Vidkun Quislings politiske tanker og ideer har blitt skjøvet i bakgrunnen.

Dette er meget synd, da det jo er NS sin ideologi og ledelsens tanker som i siste instans kan være med å forklare de historiske handlinger.

Nasjonal Samling er av ettertiden blitt kalt et norsk «nazi-parti» etter det tyske NSDAP som forbilde. Dette er selvsagt ikke riktig. For det første besto NS ikke av nasjonalsosialister; dette går klart frem gjennom ekskluderingsene av nasjonalsosialister i 1934.* For det andre kan man peke på at selv under krigen, da de tyske nazister var høyeste myndighet i landet, var motsetningene mellom NS sin ideologi og tyskernes ideer reell.

Men selv om NS ikke var nasjonalsosialistisk, er det mange som feilaktig har hevdet at partiet ikke sto for demokrati. Denne artikkelen vil forsøke å belyse Nasjonal Samling og dets ubestridte leder Vidkun Quislings ideologi og politiske planer i førkrigsårene.

Det vil her pekes på klare demokratiske trekk ved bevegelsen, og trekke slutninger i retning av NS som et nasjonal-demokratisk parti.

Det politiske kamp-heftet «Diktatur eller Nasjonalt demokrati?» - av Vidkun Quisling, også publisert i «Fritt Folk» nr. 28 1937, viser oss hovedessensen i den nasjonale bevegelsens ideologi i førkrigsårene Norge. Heftet tar for seg de første punktene i partiets program, og Quisling gir inntrykk av å støtte prinsippene for den utøvende makt som ble fastslått av Eidsvoll-grunnloven.

Den første setningen i NS-heftet sier: «Et fritt folk er et folk som selv kan bestemme de lover det skal leve under, og de skatter som skal avgis til det offentlige styre og stell».

Det siktes her til at staten skal styres av et øverste, lovgivende organ i sammenheng med den bevillende myndighet - altså samspillet mellom Storting og regjering.

«I den stats- og samfunnsordning som Nasjonal Samling vil gjennomføre, skal den øverste lovgivende makt fremdeles ligge i Stortinget». Med dette menes at regjeringen fremdeles må være ansvarlig overfor det

folkevalgte Stortinget - altså parlamentarisme.

Som kjent består Stortinget av et Odelsting og et Lagting. NS ville omgjøre navnene til Nærings- og Kulturting etter inndeling i økonomiske og ikke-økonomiske grupperinger.

Ønsket om mer faglig innsikt og ekspertise av de folkevalgte var meget vel begrunnet i denne tiden. Som yrkesmilitær så Quisling selv hvordan ukyndige statsråder behandlet militære spørsmål uten viktig og nødvendig bakgrunnskunnskap. Vi kan på mange måter si at NS her var langt forut for sin tid med tanke på organisasjonene sin innflytelse og ekspertise i den politiske beslutningsprosess.

NS skisserte en plan om at representanter skulle velges fra sine respektive organisasjoner for å sitte i Stor- eller Rikstinget. Dette kan sees på som utslag av den korporativistiske stat, som jo i våre dager er et faktum.

Selv om vårt korporativistiske system ikke akkurat er organisert i kultur- og næringsting, kan vi likevel ane nærings- og kulturlivets organisasjoner sin makt i dagens samfunn. Når saker skal legges frem for Stortinget for votering etc, behandles de først i fag-komiteene, som består av representanter fra Stortinget, og med bistand av REPRESENTANTER FRA ORGANISASJONENE når dette er hensiktsmessig.

Ved lovforslag er det dessuten vanlig at forslagene sendes til berørte organisasjoner i nærings- eller kulturlivet, slik at disse kan gjøre rettelser eller bemerkninger - lønnsforhandlingene, kontaktutvalg osv. gir organisasjonene ytterligere innflytelse i offentlig politikk.

Det politiske system i Norge representerer altså et aktivt samspill mellom folkevalgte Stortingsrepresentanter, regjeringen og yrkes- og fagorganisasjonene. Et system som Nasjonal Samling etterlyste for over 50 år siden.

Om regjeringens stilling skriver Quisling: «Hva angår regjeringsspørsmålet, så krever Nasjonal Samling en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk (NS program pkt. 1).»... «Regjeringen skal dog fortsatt være underkastet nasjonalforsamlingens kontroll og skal kunne kastes av denne».

NS har intet sted festet FORBUD mot partier, det var jo selv et parti, men mener at en regje-

ring bestående av NS-statsråder ikke vil berøres av snevret gruppe - eller partiinteresser som heller ønsker gevinst på egen basis selv om denne gevinsten kanskje ikke gavner landet som helhet.

Orienteringen i verdenssammenheng på den tid heftet kom ut gir også inntrykk av norske, demokratiske prinsipper fra Eidsvoll-grunnloven. Under avsnitt med overskriften «Nasjonalt demokrati»; «Det vil også tydelig fremgå av det ovenfor fremholdte at vi vil ikke nogen kopi av utlandet, av fascisme eller nasjonalsosialisme o.l. Det nye Tyskland og Italia er riktignok organiserte nasjonalstater, også bygget opp på arbeidslivets grunn og med bevarelse av den private eiendomsrett. Men den faglige ordning er der helt underordnet et DIKTATORISK (vår uthevelse) parti, et statsparti, hvis ledelse eller leder innehar den øverste lovgivende makt, om enn etter folkets mandat. Det er ikke den ordning vi arbeider for».

NS var et norsk, nasjonalt parti uten nazistiske eller fascistiske dogmer eller kontakter. Nasjonalismen gir seg utslag i fokusering på vårt folk, vår skandinaviske tilhørighet og vår historie. Paragraf 21 (III) i programmet avslutter også med; «Strengere kontroll med utlendingers oppholdstillatelse og innvandring». Dette selv om dagens fremmedinnvandring ennå ikke var et faktum.

Kan man på grunnlag av det ovenstående kalle Nasjonal Samling et utpreget nasjonal-demokratisk parti?

Svaret er et utvetydig ja. Både i program og skrifter trer nasjonalismen og ønsket om økt demokrati frem. I det nevnte NS-heftet står det: «Det skal dog være adgang til å henweise særlige spørsmål til avgjørelse ved FOLKEAVSTEMNING på grunnlag av almindelig, like og direkte stemmerett».

Ennå i dag tør ikke partipolitikerne i regjeringssposisjon å gi adgang til beslutende referendum, selv om et slikt valg vil gi uttrykk for folkets ABSOLUTTE mening - og derfor er demokratiets sanne definisjon.

Nasjonalt demokrati ville altså beholde maktforholdet regjering/nasjonalforsamling, gi organisasjonene større innflytelse i styringen av landet (noe som idag er en realitet), innføre folkeavstemninger og representere en regjering som ikke tok

(Forts. side 6)

MITT MØTE MED RETTSSTATEN

Av Edvin Helgesen

Jeg er altså en straffet person og et demokratisk samfunn kan slå adskillig hardere enn et diktatur. I diktaturene får ofrene en viss hjelp og nyter godt av en medmenneskelig sympati fra omgivelsene.

I vårt humane samfunn fikk man vente i årevis, med tap av bolig, «berufsverbot» og suspensjon av stemmerett i forhåndsstraff. At familien måtte gjennom det samme, var det ingen som brød seg om. Når det forekom matutdelinger gjennom menigheten ble NS-folks hustruer jaget bort. En av dem ringte presten i menigheten og klaget sin nød. Den bolde Herrens tjener beklaget at han ikke kunne hjelpe og sa ordrett:

- De ser jo hvordan folk stiller seg.

Den gode kirkens tjener, som i 5 år hadde prediket at man skulle frykte Gud mer enn mennesker, tydet nå den samme skrift omvendt. Stort sett hadde han vel hele tiden holdt seg til menneskene.

Stort sett kan jeg også forstå den danske kongen. Hans nærvarer var en slags garanti for danskene. Materielt fikk de det bedre og man unngikk alle de opprivende stridigheter som vi fikk her i landet.

Personlig må jeg være preget av en viss feighet. I skolens historietimer sto jeg helt uforstående overfor kaptein Dreyer som ble stående på sin stubbe med aldri så mange hull i seg eller kaptein Huitfeldt fra Kjøgebugt som lot båt og mannskap gå i luften i stedet for å overgi seg til fienden. For meg er et menneskelig dyrebart.

Derfor kan jeg heller ikke begripe at tilslørte terrorister som slenger bomber inn i skolebuser og forretninger, kaprer fly og båter eller lager massakrer på flyplasser og Olympiastadion, kan bli mottatt som statsmenn.

Jeg hadde vel ikke forberedt meg noe særlig til rettsaken. Men så stod jeg allikevel for mine dommere i sal 4 i byretten. Jeg svevet i den naive tro at når jeg ikke hadde kjent noen tyskere i det hele tatt, ei heller skadet noe menneske hverken på legeme eller sjel, så var dette bare en formsak. Altså ble jeg spurt om jeg forstod at det var krig mellom Norge og Tyskland. Det var jo et enkelt spørsmål. Jeg kjørte frem med mine argumenter, jeg hadde svenskene på min side, dessuten Administrasjonsrådet og mange andre gode nordmenn. At den norske overkommando hadde underskrevet kapitulasjonen og forpliktet seg til å finne frem alle lagre av kuler og krutt, mente

jeg var et godt argument, men dommeren satt der med et noe matlei uttrykk i ansiktet. Jeg vet ikke om dommeren eller aktor var mest pågående, de var begge enig om at jeg var en vettug person som måtte ha forstått at det var krig. De verste var at jeg var et bra menneske som gjennom mine handlinger kunne forlede andre og det var meget skjerpene. Tja, da var det jo bare å holde kjæft.

Selvsagt hadde jeg en forsvarer. Den norske sakførerforening hadde i sitt storsinn bestemt at de skulle ta på seg det offer som forsvarer innebar, inntekten fra 40-50 tusen rettsaker måtte jo være offeret verd for en stand som hadde mottatt advokat-titelen av selveste Quisling.

Men - men, rettsaken fikk lik som ikke tak på meg. Det som ble sagt lød så fremmed. Og selv da jeg 1/2 års tid senere fikk beskjed om å møte opp i Domsarkivet, var jeg faktisk ennå ikke helt vitende om at det var meg det gjaldt.

Men etter at relativt høflige politifolk hadde levert sitt kolli mot kvittering, ja da befant jeg meg i en virkelighet som jeg ikke hadde ant eksistensen av.

Noen år senere kom jeg kjørende gjennom et av Oslo-fjordens små perler og på en brygge satt der en enslig mann. Jeg dro kjensel på ham. Det var en av betjentene fra «høyfjellspensjonatet» som avisene skrev. Min motvilje over møtet ble bare overgått av hans hjertelighet. Og i samtalens løp fikk han fortalt hvor dypt han savnet oss dannede mennesker og hvor ubehagelig det var blitt etter at «skikkelige» fanger var kommet. Han var faktisk redd for livet.

Det var lite jeg kunne svare. Han hadde selvsagt min fulle medfølelse.

Men det var noe i det han sa. Jeg gikk i tankene tilbake til Korsbroderen i Kongsemnene da han beskrev sin omgangskrets etter at han var havnet på et visst meget varmt sted. Unnskyld at jeg stokker linjene litt:

«Halvhundred som her lot seg paver kalde.

Femhundre kardinaler og syv tusind skalde.

For å rekke der nede et passelig trinn,

er det hartad nødvendig å lære latin.

Jeg skal ikke prøve å beskrive en fangebehandling som helt og fullt er basert på hevsn. Hele oppholdet var så ydmykende at jeg helst vil glemme det.

Men hele anstalten var bedre

utstyrt med lærerkrefter enn selveste Friundervisningen. Selv om man måtte savne den overdådige maten som avisene brakte melding om og som skribentene sannsynligvis ikke ville tålt hverken smak eller lukt på, så var tilgangen på åndelig føde rikelig.

Jo da, det var bra teologer for den som ville lære latin. Eksamenskomiteen vant som regel sine teologiske diskusjoner med fengselspresten, som stort sett var mest interessert i å sensurere fangenes brev. Du kunne få undervisning i nærmest all jordens språk ved siden av at det var forelesninger å innta om nesten alle emner.

Men all denne kunnskap kom ikke samfunnet som sådant til nytte. En fin lyriker som Kristen Gundelach ble satt til å stoppe strømper, mens hans dikterkolleger utenfor piggråden tilegnet ham smedevers.

Professor Klaus Hansen, en av Norges dyktigste vitenskapsmenn, fikk ihvertfall bruk for sine legekunnskaper. Han fikk blå frakk og ble lege for fangene.

Billedhuggeren, professor Wilhelm Rasmussen utgjorde en av de mest tragiske skikkelsene. Han hadde i sin tid vunnet konkurransene om Eidsvollsmonumentet. Dette var lagret og han ble fra tid til annen hentet til lageret på Grünerløkka for å foreta nødvendig vedlikehold. Røking var selvsagt bare tillatt om kvelden på appelsplassen, men distre som han var, hendte det at han tok frem pipen til andre tider. Når han ble idømt enecelle skjedde det gjerne av direktør Gleditsch personlig. Men håpet hadde han ikke mistet. Han var sikker på at hans Eidsvollssøyle ville bli satt opp etter hans død.

TAKK!

En av våre abonnenter har gitt bidrag på kr. 6 000,- som gjorde det mulig for oss å utvide bladets nr. 3 med fire ekstra sider. Vi uttrykker vår hjertelige takk og håper det kan være et eksempel til etterfølgelse.

RETTELSE

I Trygve Engens artikkel «Quislings bande av forbrytere» i nr. 3 av «Folk og Land» er det kommet inn en meningsforstyrrende trykkekfeil. I nest siste avsnitt, siste spalte, skal det stå: «... mens Danmark, i likhet med Norge etter 10/6 1940, var ikke-krigførende, men i motsetning til Norge, tilsluttet Antikominternpakten.»

Ny debattskandale i NRK-TV

Innvandrerdebatten i TV's Antenne Ti føyet seg pent inn i rekken av NRK's debattskandaler. Annet var heller ikke å vente. I Norge er dessverre ikke folkeskikken stor nok til at man kan forvente at en debatt skal følge anstendighetens spilleregler. Det må på dette området være noe meget galt også med vårt skolevesen, siden det ikke er mulig å lære folk at det bør være en viss forskjell mellom en offentlig debatt og umoden krangel på kammeret. Ordstyret oppgave er egentlig ikke å hjelpe den parten han holder med til å ta rotta på motparten. Dette er en stor misforståelse som det synes umulig å få avlivet. Derfor har den slags seansen i vårt viktigste massemedium bare en funksjon: å peke ut hvem som skal mobbes denne gang. Debatten går lite på sak, men desto mer på person. Den egentlige hensikt er da også å signalisere til befolkningen hvem det er farlig i identifisere seg med, og hva det er farlig å mene.

Særlig demokratisk er jo ikke dette. Derfor forsøker man å råde bot på denne demokratiske umoral ved å fremstille det som om hensikten skulle være så til de grader storartet at den skulle kunne hellige midlet. Konsekvensen ved en uhemmet innvandring ble derfor debatten uvedkommende. Man gikk raskt over til å diskutere hvem som måtte være den aller snilleste, dvs. den aller gavmildeste på andres bekostning.

I det selskapet stilte både Hagen og Jan Høeg med avgjorte handicap ettersom de forsøkte å holde seg til virkelighetens verden. Det nådde ikke fram. Fakta er altfor ubehagelige, for ikke å si umoralske, til at deres motparter orker å forholde seg til dem i det hele tatt. Enhver antydning om at det finnes nødlidende i vårt eget land, ble feiet av med at det var stygt å sette svake grupper opp mot hverandre. Men i virkelighetens verden er det dessverre slik at de svake grupper blir nødt til å dele smulene fra de rikes bord, og da kan det hende det ikke blir nok smuler til alle. Dessverre er det også slik at de siste som oppdager at det finnes grupper av nødlidende landsmenn er våre politikere. De er opptatt av viktigere saker.

Til gjengjeld er de eksperter på politisk bløff og falsk neste-kjærlighet, og Jon Michelet riktig boltret seg i rollen som den store kjærlighetens apostel. Han har skrevet bøker, Jon Michelet, og blitt en rik mann. Han har utnyttet tidens trend, den store

Stalinist, og svingt piskene over de nordmenn som satte livet på spill for å bekjempe hans store idol. Han levner dem ingen ære, og når det gjelder å hetse mot forsvarsløse motstandere sover hans ellers så storartede samvittighet en temmelig dødlignende søvn.

Men han var lys våken når det gjaldt muligheten for å pådytte Hagen en eventuell mangel på den samme enorme kjærlighet til asylsøkere som han selv hadde slik overflod på. «La deres små barn komme til meg», sa Michelet og tedde seg slik at selv en engel fra himmelen ville ha følt seg beskjemmet i møtet med så stor en fromhet. Jan Høeg lot seg imidlertid ikke imponere. Han minnet om at for den samme sum som det kostet å holde en asylsøkerfamilie her, kunne man ha sørget for 30 ganger så mange innenfor deres egen kulturkrets. Så hadde de også sluppet de ødeleggende virkninger av en kulturkollisjon som nå formørker livet for så mange av de unge, som føler at de tar skade på sin sjel ved å måtte gå på akkord med sin egen kulturs verdinormer.

Hvorfor det ikke ville være mer humanitært å hjelpe 30 ganger så mange ulykkelige mennesker, fikk Høeg aldri noe svar på.

Dessverre er det slik at det Høeg kjempet for, som motstandsmann, uten å vite det, og det krigsseilerne seilte for, er nøyaktig det som de nå idag begynner å reagere imot. Det samfunnet vi har i dag, er ikke blitt til ved et ulykkestilfelle. Det er just hva det er som følge av at nettopp den part seiret hvis side de kjempet for under den annen verdenskrig. Det hele var en gigantisk bløff og planleggerne bak det hele fikk millionene til å kjempe for sin egen undergang. Mens de nasjonale bekjempet hverandre, satt de store bak kullissene og trakk i trådene.

Det er gledelig at det er så mange aktive fra den andre siden som nå begynner å engasjere seg. Men ett må de være klar over. Enhver som vil kjempe for Norges sak, vil bli behandlet som nazist og rasist. Et krav om virkelig ytringsfrihet og rettssikkerhet ville idag stemple et menneske som nazist. Vil du ikke leve i et «storebror ser deg»-samfunn, men ha medbestemmelsesrett over ditt eget liv, da er du nazist. Vil du at barna dine også skal ha livets rett, er du faktisk etter dagens språkbruk nazist, eller i det minste «brunt grums».

(Forts. side 6)

Da finnene måtte kapitulere 1. sept. 1944

I forrige nummer av avisen bragte vi en sær oppgave fra Ungdomskolen om norske frivillige i kamp for Norden. 1. sept. 1944 måtte imidlertid Finland kapitulere for den sovjetiske overmakten, og hjelpene kom i en vanskelig stilling. Far til gutten som skrev sær oppgaven forteller her om sine opplevelser.

Da Finland kapitulerte befant jeg meg på lasarettet i Oulu. Vi fikk en kort beskjed om kapitulasjonen, men var jo svært nysgjerrige og søkte kontakt inne hos finnene. De hadde to brakker med sårede vegg i vegg med vår brakke. På et rom hadde noen av finnene samlet seg for å lytte på London. Vi kom kanskje litt bråkende til for vi ble bedt om å være stille. Sendingen gikk på finsk så vi forstod ikke så mye.

Plutselig ble stillheten brutt idet en av finnene slo knytteneven i radioen og utbrøt: «Sympatier er den eneste hjelpen vi får fra den kanten».

Vi satte igang med å forbedre oss på evakueringen. Ca 100 mann ble plukket ut blant dem som var i best form av oss, resten ble sendt til Tyskland med båt og jernbane. Blant de hundre befant det seg ti nordmenn inklusive meg. Vi ble satt opp som et genesungskompani (rekreasjonskompani). Oppgaven var å bevokte broer, veier og depoter under retretten, som for vårt vedkommende skulle gå over Nord-Norge.

At vi var rekonvalesenter ble snart glemt, og vi ble innlemmet

En norsk frivillig i Finland i krigens slutfase.

i en vanlig schützenbataljon. Det første oppdraget gikk ut på å bevokte broen over Kemijoki ved Rovaniemi 11 km nord for Kemi. Ingeniørtropper holdt på med å underminere broene for sprengning for å forsinke eventuelle forfølgere under retretten.

Imidlertid fikk vi ny marsjordre og havnet i Torneå, nå som vakter ved broene som førte inn i Sverige. På dette tidspunkt var det full evakuering av sivilbefolkningen fra Nord-Finland. Sammen med oss patruljerte også finske soldater. Jeg benyttet sjansen til å spørre en av dem om hvordan de finske soldatene ville forholde seg til

oss? Han tente en sigarett før han svarte på gebrokkent svensk: «Ingen av oss som har kjempet sammen med dere, kommer til å løse skudd. Det skulle da bare mangle. Men,» sier han, «pass dere for ungdommen».

Vi norske diskuterte alle rykter vi kom over. En hadde hatt kontakt med presten i Torneå. Han var visstnok norsk, i hvert fall hadde han vært prest i Harstad. Han hadde planer om å dra til Sverige, og tilbød oss å bli med. Planen var å ro over i en eke. Han kunne skaffe oss pass og arbeide på det mekaniske verkstedet i Happaranda.

Men igjen fikk vi marsjordre.

Denne gangen var det til Kemi. En avdeling hadde avskåret våre troppers retrett. Vi satt i saunaen da alarmen gikk. Vi kom fort i stilling med vår 8 cm. granatkaster og dundret løs på fienden som hadde forskanset seg ca 100 meter lenger fremme ily av jernbanelinjen. Kampene ble nokså heftige og varte et par timer før de trakk seg tilbake og gikk ombord i de båtene de hadde kommet med. Tapene hadde vært minimale. Ingen på vår side, uten en hest, ble truffet av en granat. Vi hadde maktet å ta fire soldater til fange. De hadde finske uniformer og var i 18-20 års alderen. Vi tok fra

dem patronene, men det var platt umulig å få dem til å snakke. Lederen vår, en Unterscharführer, som vi forøvrig betraktet som en buse, tok opp en sjokoladeplate og delte ut til dem, og beordret dem til å forsvinne i østlig retning. De var temmelig bleke. Det fryktet nok det verste, men ingen rørte dem. Så kom atter en ny marsjordre. Denne gang tilbake i retning Rovaniemi. Vi visste jo på forhånd at broen var underminert og regnet med at når vi kom over denne, var vi i sikkerhet. Men vår oppgave ble å sikre den østlige siden av broen.

Det var stilt og rolig rundt oss. Bak et hus, ca 100 m unna, gjorde vi opp bål for å koke kaffe. Midt under måltidet fikk vi ordre om full dekning, broen skulle sprenges. Å, for et smell! Men våre forhåpninger ble brutt. Det viste seg at vi var tiltenkt sikring opp langs Kemijokis østside, til fots. Forfølgingen hadde opphørt, trodde vi, for vi kunne ingen se og ingen høre.

I 1982 så jeg på svensk TV den finske kapitulasjonen med forhandlinger mellom finnene og russerne. Et par engelskmenn var også med. De spilte nærmest klovner. En finne spilte Molotov, som igjen spilte hovedrolle. Han var irritert over at finnene engasjerte seg for lite når det gjaldt å få tyskerne ut. Finnene nølte, som bekjent. De ville at alt skulle gå smertefritt, og vårt inntrykk var at ledelsen hos tyskerne og hos finnene nærmest lå i samme telt og hadde full kontroll over tilbake-

(Forts. side 6)

MANEDENS PERNILLE

LOVFESTET UTUKT

Jeg hater å være syk. Det er ikke bare det at det er ubehagelig i seg selv, men følelsen av å være ute av drift er enda mer ubehagelig.

Men jeg fikk verdens beste pleie. Gullet tok seg både av mitt legemlige og åndelige ve og vel. Selv var hun ute av seg, det var ikke en omgangssyke jeg hadde. Jeg protesterte på det, men la meg heller fortelle.

Hun kom hjem kvelden før jeg ble syk og hadde med seg tre utklipp fra «Aftenposten». Det var tre artikler skrevet av en Gerda Vislie. Jeg vet ikke hvem hun er, men hun må ha mot og være en sannhetssøker.

De tre artiklene hadde stått i «Aftenposten» i februar og mars, og Gullet hadde fått dem

med fra en medstudine, som jeg har snakket med noen ganger når Gullet har hatt henne med hjem. «Hils din mor, og si at her er virkelig likestillingsstoff», var den hilsen Gullet hadde med.

Jeg leste de tre artiklene mens Gullet satt og så på meg hele tiden. Det var den usminkete sannhet om «Bigamiloven» eller Lex Nygaardsvold, den provisoriske anordning som Londonregjeringen vedtok 15. april 1942, den anordningen som ifølge «Aftenposten» gjorde det legalt for norske menn i alliert tjeneste å skille seg fra sin norske kone hjemme og gifte seg på ny, uten at konen hjemme visste det.

Jeg ble kvalm mens jeg leste det. Gerda Vislie hadde også

funnet frem til et av de mange ofrene for «Bigamiloven». Hun skildret sjokket i mai 1945, nøden, for det var ingen som hjalp de forlatte. Einar Gerhardsen var like døv som alle andre offentlige instanser hun henvendte seg til. «Det var som noen bevisst sørget for at loven ble minst mulig kjent», sier hun.

«Jeg regner med at du har lest artiklene», sier jeg til Gullet da jeg la dem fra meg.

«Om jeg har. Disse typene borte i London må jo ha vært fullstendig sprø. Tenk deg å kunne klekke ut noe slikt. Ja, tenk på det, da. Bigami er straffbart, og så setter denne mannfolkjengen der borte i London seg suverent ut over norsk lov for å legalisere nordmenn i Eng-

lands sidesprang, for å si det pent. Hva som skjer med dem det går ut over, er denne regjeringen Nygaardsvold fullstendig likgyldig. Like likgyldig som Norge og den norske befolkningen i det hele tatt synes å ha vært for dem».

«Ro deg ned», sier jeg. «Ro meg ned?» Gullet er så opphisset at hun har reist seg. «Morfar, mormor, ja, du også har lidd på grunn av andre forordninger som de ønsket ut der de satt trygt borte i London. Lover med tilbakevirkende kraft, og så da dette på toppen som jeg ikke ante noe om før Kari ga meg disse utklippene».

Hun setter seg igjen, men fortsetter etter en liten pause: «Og så er det ingen som har tatt opp

denne bigamiloven offentlig før Gerda Vislie gjør det nå. For å dekke over dette vanviddet har alle holdt kjeft. Det er jo like forbrytersk som loven at ingen av disse kvinnene har fått hjelp. Ikke en kvinne fra Høyre til SV har tatt saken opp i Stortinget, ikke da det var kvinnetår engang».

«Du sier jo selv at det var for å dekke over vanviddet».

Min datter ser på meg, og så sier hun langsomt, med vekt på hvert ord: «Vet du, mor, jeg er ikke opphisset lenger, men en ting er sikkert».

«Hva er det?»

«Dette landet er ikke til å redde».

Hvem dømte Quisling og når?

Det er å håpe at «Folk og Land»s lesere vil reagere på denne overskriften. Det er jo noe alle vet!

Men stopp et øyeblikk! Jeg synes med sikkerhet å huske at jeg en gang i 30-åra leste i en norsk avis om en norsk kommunist som hadde vært på «kongress» et eller annet sted i verden, og som etterpå uttalte noe slikt som dette: «Hva Quisling angår, så har han allerede fått sin dødsdom -, det som står igjen, er bare å eksekvere den.»

Kan noen av leserne finne ut hvem som sa dette, når det ble sagt, og hvilken avis (ev. hvilke aviser) som bragte uttalelsen?

Trygve Engen

Forbrytelsene mot . . .

(Forts. fra s. 1)

et gripende uttrykk for ugjerningene. Det var selvfølgelig sovjetfiendtlig virksomhet.

De vestallierte visste om alle grusomhetene, men gjorde ingenting for å protestere mot dem. Ved avtalene fra Jalta og Potsdam hadde de gitt Stalin anledning til å innrette seg som han ville.

Kyniske uttalelser fra vestlige ledere som f.eks. den britiske utenriksminister Eden, viser at de var helt forblindet av primitive hevntanker og så kortsynte at de faktisk ikke så at den virkelige, fremtidige fiende de selv kom til å stå overfor, var Sovjetunionen.

Menneskerettighetene skulle ikke gjelde for tyskerne - fordi de som folk var kollektivt medskyldige. Noe av det viktigste de Zayas viser, er at ingen må dysse sin samvittighet i søvn med å tro at rettferdighet og humanitet er sikret bare fordi stater har partidemokratisk styre og parlamentarisme.

Personlige skjebner

De Zayas har foretatt hundrevis av intervjuer med mennesker som selv flyktet og over-

Horten/Tønsberg-området

Frontkjemper (Leg./Skibat.) søker hus eller leilighet m/- eller u/innskudd i Horten-Tønsberg-området. Ektepar.

Bill.mrk.: «Pionér»

levde terroren i Øst-Europa. Det er nyttig å høre disse fortellinger. De danner en mental motvekt mot de ensidige beretninger om tyske grusomheter som vi er blitt overøst med i mer enn en generasjon. I dag må vi kunne være ærlige nok til å innse at grusomhetene under den annen verdenskrig var et fremtredende trekk hos alle parter slik det er under alle totale kriger. Det dystre i tillegg er at myrderiene og mishandlingen av den tyske sivilbefolkningen, fortsatte også etter at Tyskland hadde kapitulert. Demokrater kan være like besatt av hevnt og hat som representanter for mer autoritære regimer.

Det var ikke bare sovjetiske styrker og myndigheter som begikk forbrytelsene mot den tyske sivilbefolkning. Polakker, tsjekkere og jugoslaver var i blant like ille.

Alle har vi hørt om jøder som under krigen måtte bære Davidstjernen påsydd klærne, men etter krigen, altså i fredstid, måtte tyskere som var tvunget til å bli tilbake i Tsjekkoslovakia, bære en N. på klesdrakten. Det var særlig akademikere og faglært arbeidskraft tsjekkerne forsøkte å sikre seg ved tvang. N'en viste at tyskerne var annenrangs mennesker uten elementære rettigheter.

Dette hendte før kommunistene overtok makten, det var den demokratiske Benes-regjeringen som gjennomførte diskrimineringen.

Imponerende

Noe som gjør et imponerende inntrykk i all den elendigheten boken beretter om, er den stilte redningsaksjonen av flyktninger østfra som et utarmet og nedbombet Tyskland allikevel var i stand til å gjennomføre før sammenbruddet i mai 1945. Disse transportene gikk særlig over Østersjøen og nærmere tusen fartøyer deltok i redningsaksjonene som bragte mer enn en million mennesker i sikkerhet for de røde horder.

Tyske slavearbeidere

Ved siden av hundre tusener av tyske krigsfanger som russerne i årevis benyttet som slavearbeidere, fikk Stalin med støtte av Vesten(!) anledning til å utskrive tyske slavearbeidere av begge kjønn som under umenneskelige forhold ble dre-

vet til Sovjetunionen. De Zayas etterforskning viser at i alt ble 874.000 tyskere deportert fra Øst-Tyskland i denne forbindelse. Det var særlig fagfolk og unge, sunne mennesker. Allikevel døde nesten halvparten av dem i de sovjetiske slaveleirene der det ikke fantes det mest elementære av hygiene, klær og forpleining.

Jeg kjenner få bøker om etterkrigstiden som det er viktigere å få oversatt og utgitt i Norge enn denne. Her har Norsk-tysk for- ening en viktig oppgave.

Alfred-Maurice de Zayas:
Anmerkungen zur Vertreibung der Deutschen aus dem Osten.

Verlag W. Kohlhammer.
228 sider.

NS og ideologien . . .

(Forts. fra s. 3)

hensyn til en eneste snever partiinteresse, men til HELE LANDETS interesse.

Hvis ikke dette er demokrati, er ingenting demokrati.

Å kalle NS for et nasjonal-demokratisk parti vil derfor ikke være feil. Det vil snarere hjelpe oss i å rydde opp i faktorene rundt partiets handlinger og virke i førkrigstiden, og i tiden etter krigsutbruddet.

Quisling avslutter NS-heftet med uthevet skrift: «Nasjonal Samling vil et fritt åndsliv; et virkelig folkestyre og en virkelig frihet».

Dagens norske nasjonal-demokrater kunne ikke ha uttrykt det annerledes.

M. Knutsen

Litteratur/stoff til forskning av NS sin ideologi og norsk nasjonal-litteratur er hentet fra:

«Program for NS» 1934, «Diktatur eller Nasjonalt demokrati», Vidkun Quisling (hefte + i Fritt Folk) 1937, Melsom-bøkene og Syversen (INO-serien), intervju og samtaler med NS-medlemmer og NS-statsråd Rolf Jørgen Fuglesang (1986), andre hefter, artikler og bøker.

* Dette er vel ikke helt riktig. De forsvant av seg selv i løpet av 1935.

Verden er ikke så . . .

(Forts. fra s. 5)

man ønsker velfærdssamfundet bevaret.

Konformiteten i folket medfører nemlig det nationale sammenhold, der ikke findes i de multiraciale samfund.

Da finnene måtte kapitulere . . .

(Forts. fra s. 5)

trekningen. Innimellom, i sendingen, kom det autentiske bilder fra tilbaketrekkingen, deriblant fra sprengingen av broen. Vi så også soldater som løp vekk fra det østlige brohodet. Det må ha vært oss.

Finnene hadde oss nok i kikkerten, men de skjøt ikke. Senere fikk jeg greie på at det hadde vært andre norske med her. Men vi skulle sikre østsiden av Kemijoki til fots og bar på en 8 cm granatkaster, slitsomt, men ingen forfølgning. Underveis ble vi forstyrret av en igjenglemt sau. Vi hadde ikke mat igjen så sauen ble en kjærkommen tilvekst, men jeg husker ikke lenger om vi fikk kokt noen kjøttbiter.

Etter en nokså slitsom marsj nordover, ble vi fergert over Kemijoki. På den andre siden sto våre lastebiler, og vi kjørte igjennom Rovaniemi, en temmelig forlatt by.

Senere fikk vi høre at byen skulle være brent av tyskerne, men en annen versjon gikk ut på at finnene hadde beskyttet byen med granatkaster og antent jernbanevogn med amunisjon. Da denne eksploderte, ble granater og amunisjon slynget utover, og antente husene som alle var av tre. Hva som er riktig har jeg ikke noen formening om.

Vår ferd gikk nordover, retning Petsamo. Vi fulgte Eismeerstrasse. En flott veg dengang. Russerne hadde brutt seg igjennom de tyske stillingene, og vi skulle unnsatte. Schützenbataljonen var jo en lett, mobil avdeling. Derfor ble den benyttet der det hendte noe. Vel fremme gikk vi i stilling. Det var rolig, og først utpå kvelden, i skumringen, begynte et nytt angrep fra russerne. Ved dette angrepet var jeg beobachter (speider) og lå langt fremme, ved en klopp som førte over en bekk. På den andre siden lå russerne.

Sambandet bakover foregikk fra mann til mann, ikke noen telefon denne gang. En ukjent offiser lå fremfor meg og gav ordre som jeg sendte videre. Vi

hadde gjort den erfaring at russerne var redde for granater. Merkelig forresten, man måtte faktisk få dem i hodet forat de skulle skade. Vi hadde for øvrig vært borte i andre typer granater under trening. Noen som spratt opp ca 1 m og så eksploderte. Disse var meget farlige, men av en eller annen grunn ble de aldri brukt.

Russernes Mg-er bestrøk oss, og med sporlys, en nifs opplevelse i mørket. Utpå morgenvaksten, ved daggry, stilnet skytingen av og stillheten gjorde at jeg duppet av. Ordre om tilbaketrekning ble gitt mens jeg sov. Jeg våknet omsider og merket at ingen var i nærheten. Ble selvfølgelig litt redd og lusket meg fremover for å orientere meg. Kom ut på vegen og fulgte denne i den retningen jeg mente våre egne lå. Ble stoppet av en tysk offiser som kommanderte holdt, og avkrevde parole. Heldigvis husket jeg denne. Fikk så en reprimande som bare en tysk offiser kunne gi. Imidlertid hadde jeg åndsnaerværelse nok til å fremholde et enhver soldat må være på sin post til tilbaketrekningsordre forelå, og jeg hadde ingen fått. Da ble jeg klappet på skulderen og fikk ros.

Om dagen var det stille og rolig, men å ligge i ro klarte jeg ikke, og benyttet stillheten til å bære ammunisjon og forpleining fra samlepunktet lenger bak, ca 300 m. Det viste seg at jeg hadde gått gjennom et minefelt syv ganger. Den 8. gangen hadde jeg med meg tre andre og vi gikk i samme tråkket som jeg hadde gått før. Dette ble katastrofalt idet en tråkket på en mine. Han ble hårdt såret og døde senere. De to andre ble lettere såret, jeg gikk fri.

Ved dette stedet ble tre nordmenn av ti såret, Alf, Iversen og Sven. I to døgn lå vi i disse stillingene. Ordre om tilbaketrekning kom og vi dro i lastebiler i retning Nikkelverket. Like før flyplassen måtte vi igjen gå i stilling. Denne gang i le av et lite fjell. Russerne beskjøt oss med Stalin-orgel, men siktet dårlig. Videre gikk vi til fots. Tok inn i en sanitetsbunker under et forholdsvis høyt fjell ved flyplassen. Fjellet var ammunisjonslager. Bunkeren var bygget opp av tykke tømmerstokker, 12"-14", også himlingen. Vi var temmelig trette og alle sovnet. Ingen orket å holde vakt. Reveljen kom etter en stund, og på en eiendommelig måte. Hele ammunisjonslageret var antent, og for et smell! Fjellet kom rullende i sine enkelte faktorer. Stener på flere tonn rullet over bunkeren, men den holdt. Vanskeligheten var å komme ut, men det gikk. Så gikk vi videre til fots uten mer bråk. Bilene tok oss opp lenger bak og endelig gikk ferden i retning Norge.

**INO
støtter deg!
Støtt
INO!**

Surnadal i krig

Av Arne Årnes

Om nøytralitetsvakt, mobilisering, felttog, okkupasjon, brave krigere og folkeliv.

Ny innstudering. Fortalt i gaunerstil.

Da skribenten har ført dagbok fra 1936 og til nå, er han mindre belastet med interessebetont erindringsforskyvning.

Pris: 100 kroner.

Kan kjøpes hos skribenten pr. post, 6650 Surnadal.

Vi takker for nye «Vennegaver»

Vi kan igjen si hjertelig takk for 53 nye vennegaver på tilsammen kr. 10.200,85.

Ny liste i neste nummer.

«VENNEGAVER»
fra «Folk og Land»s venner.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

E. B., Oslo	Kr. 500,-	K. Aa., Vrådal	Kr. 170,-
E. T., Oslo	Kr. 200,-	T. W., Sandnes	Kr. 150,-
E. B., Oslo	Kr. 250,-	K. R., Madla	Kr. 100,-
J. T.-H., Oslo	Kr. 500,-	E. G., Finsland	Kr. 70,-
P. B. G., Aurskog	Kr. 150,-	T. S., Treungen	Kr. 70,-
K. H.,	Kr. 2.000,-	I. M. N., Kristiansand	Kr. 100,-
T. S., Sandvika	Kr. 100,-	O. H., Solheimsvik	Kr. 50,-
S. S., Jessheim	Kr. 150,-	T. S., Nesttun	Kr. 50,-
K. H., Tangen	Kr. 70,-	O. T., Minde	Kr. 100,-
O. M., Skames	Kr. 200,-	M. A., Ålesund	Kr. 600,-
T. G., Hernes	Kr. 50,-	K. B. G., Langøyneset	Kr. 200,-
M. Ø., Åsgreina	Kr. 70,-	H. L., Skodje	Kr. 100,-
P. S., Hundorp	Kr. 150,-	J. S., Betna	Kr. 130,-
E. B., Dokka	Kr. 70,-	D. S., Isfjorden	Kr. 200,-
S+H. R., Hurdal	Kr. 150,-	E. E., Hovin	Kr. 300,-
H. R., Elverum	Kr. 150,-	K. B. R., Moldjord	Kr. 50,-
H. M. O., Os	Kr. 50,-	B. C., Sortland	Kr. 100,-
K. D., Åmot	Kr. 50,-	I. K., Sørreisa	Kr. 120,-
G. S., Bjønroa	Kr. 20,-	E. L., Sommarøy	Kr. 50,-
P. F. K., Nesbyen	Kr. 150,-	J. H., Sandøy	Kr. 150,-
E. M. B., Krøderen	Kr. 130,-	J. P. V., Danmark	Kr. 190,-
H. L., Eidanger	Kr. 150,-	G. W., Tyskland	Kr. 18,-
L. S. K., Skien	Kr. 70,-	K. T., Tyskland	Kr. 90,-
N. F., Skien	Kr. 50,-	V. S., Sverige	Kr. 40,-
S. T., Tuddal	Kr. 70,-	Å. M., Sverige	Kr. 100,-
I. S., Nore	Kr. 1.200,-	S. A. L., Sverige	Kr. 52,85
O. S. G., Nore	Kr. 150,-		

Tiden gaar . . .

(Forts. fra s. 2)

hvor han skriver: «Og vor fremtid er stor, thi det trekløvde Nord, det skal samles igen, det skal blive sig selv».

Lad Danmark trække sig ud af fællesmarkedet, der skader vore lande mere end det gavner.

Lad os arbejde sammen og hjelpe hinanden i Norden.

Naar jeg fra Tid til anden læser danske aviser eller mellem aar og dag rejser i Danmark, da erindrer jeg ikke i de sidste 25-til 30 aar at have set eller hørt nogen skrive eller sige noget om et menneske, at han eller hun var «saadan» eller «saadan» fordi vedkommende, eller vedkommendes forældre eller besteforældre var paa den forkerte side af, hvad der er og var nationalt rigtigt.

Hvorfor holdes dette «Had» ved lige i Norge? Hvorfor kan man end ikke skrive om disse forhold uden at blive frataget sin Ret til at skrive?

Hvilke Hemmeligheder dækker den herskende klasse i Norge over?

Er Norge ej et kristent land? E. Blix skrev i forrige aarhundrede: «Gud signe vaart dyre fedreland», og slutter første vers «lat folket som brøder saman bu, som kristne det kan seg søma»!

Er dette bare noget man synger?

Det nytter ikke, at man bare tænker kristent, hvis man ikke bestræber sig paa at leve kristent.

Bjørnson skriver i «Jeg vil verge mit land» i andet vers om, at Norge har nok: «bare vi havde kjærlighed nok».

Hvorfor «tærskes» der paa Fortiden?

Den kan ikke gjøres om, -den kan ej gøres bedre.

Ikke mange forstaar, at hvad side man end deltog paa i II verdenskrig, da tabte et kristent Europa.

Maaske kunde vi i fællesskap og broderlighed fejre 600 aaret for vor unionstids begyndelse i 1389, der 10 aar senere blev stadfæstet paa Kalmar Slot.

I historisk oldtid samledes vore tre folk under et ørnebanner og kæmpede for een nation som IV Brigade.

Med denne fortid kender kun faa i Norden til.

Ny debattskandale . . .

(Forts. fra s. 4)

Men vi eier ikke dette landet fordi vi har arvet det fra våre fedre, vi har det til låns av våre barn, som Carl I. Hagen ganske riktig sa det.

Marna

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks. **QUISLINGS FORSVARSTALE**,
Nummerert praktutgave kr. 150,-
.... » **QUISLINGS FORSVARSTALE**. Billigutg. kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **Fra kirke- og kulturkampen** ... kr. 50,-
.... » Einar Syvertsen: **Også dette bør være sagt** ... kr. 50,-
.... » ALLE 4 BIND: kr. 150,-
.....
.... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
.... » A. I. Bru: **Her er London** kr. 60,-
.... » Adolf Hoel: **Universitetet under krigen** kr. 25,-
.... » Walter Fyrst: **Min sti. NS blir til, o.m.a.** kr. 95,-
.... » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** kr. 20,-
.... » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren 1942** kr. 15,-
.... » Sigurd Myting: **Politisk dømt** kr. 35,-
.... » Kai Normann: **Diktene Laurbærkransen** kr. 20,-
.... » Arne Tellefsen: **Når forsvaret forfaller** kr. 25,-
.... » Arne Stornes: **Spør i vår nære historie** kr. 115,-
.... » Trygve Engen: **Jeg er ingen landsviker** kr. 35,-

GAVEBØKER for venner i utlandet:

.... eks. Roald Astrup Nielsen: **The «SOLBRIS» escapade** (Engelsk) kr. 80,-
.... » **La Fuga del «SOLBRIS»** (Spansk) kr. 80,-
.... » H. Franklin Knudsen: **I was Quislings Secretary** kr. 55,-

«OPPGJØRET» **BEDØMMES:**

.... eks. Forbundet: **Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
.... » Forbundet: **§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret** kr. 10,-
.... » Pastor A. E. Hedem: **Quo vadis Norvegia** kr. 30,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **ASTRID D.D.D.** kr. 100,-
.... » Roald A. Nielsen: **«Solbris Oho!»** kr. 100,-
.... » Torstein Gunnarson: **Sannheten om Kirsten Flagstad** kr. 150,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **Lys over landssvikoppgjøret** kr. 145,-
.... » Jørgen Sehested: **Broholmøtet** kr. 75,-
.... » Ditlev Tamm: **Retsoppgjøret etter besættelsen**. 2 bind kr. 200,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Richard Landwehr: **Frontfighters. The Norwegian Volunteer Legion of the Waffen SS** kr. 150,-
.... » Schreiber: **Kampf unter dem Nordlicht** kr. 200,-
.... » Werner Haupt: **Leningrad, Wolchow, Kurland. Bildbericht der Heeres-gruppe Nord 1941-1945**. kr. 240,-
.... » Paul Hausser: **Soldaten wie andere auch** kr. 200,-
.... » Hans Werner Neulen: **Europa und das 3. Reich** kr. 200,-
.... » Hans Werner Neulen: **An Deutscher Seite**
Fremragende om norske o.a. frivillige på tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht kr. 200,-
.... » R. Schulze-Kossens: **Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen** ... kr. 250,-
.... » Sigurd Senje: **Glemt soldat** kr. 100,-
.... » **Gebirgsjäger im Bild** kr. 240,-
.... » **Panzergranadiere der Panzerdivision Wiking im Bild** kr. 240,-
.... » **Europäische Freiwillige im Bild** kr. 280,-
.... » Munin-Verlag: **Wenn alle Brüder schweigen. Grosser Bildband über die Waffen SS** kr. 350,-

Legg til kr. 15,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Eilers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Proporsjoner

Når to-åringen skriker i illsinne og truer med å ta livet av seg, kan han være ganske søt, og de voksne reagerer med overbærende smil. Sinne går også brått over til solskinn igjen, og den lille er jo dessuten så ganske ufarlig, uten evne og mulighet til å realisere sine trusler.

Når unge pøbler, ofte maskerte og med slagvåpen i hånd, hindrer lovlige møter og virksomheter, eller driver med hærverk, er de ikke fullt så nusselige. Ikke er de helt ufarlige heller.

Men når interesseorganisasjoner bak kulissene overtar den politiske styringen, eller når politikere som skulle være folkets tjenere desinformere sine velgere, kan det bli virkelig farlig. Konsekvensene kan bli mange ganger alvorligere enn hva enkeltindivider kan stelle i stand for egen regning. Vi kan bare tenke på hva det brukne geværs politikk i mellomkrigsårene skulle koste vårt land, eller hvilke tragedier som fulgte i det politiske «rettsoppjøret»s kjølvann etter den annen verdenskrig.

Demokratiet er, for å kunne funksjonere, avhengig av at velgerne får tilstrekkelig informasjon om fakta. Men fakta er en ting, en annen ting å kunne tolke dem, og forstå konsekvensene av hva man velger. Et hvert valg har mange sider, og da er det viktig at meninger kan brytes på en saklig og anstendig måte. Fremfor alt er det viktig at det å hevde sine meninger på en forsvarlig måte ikke innebærer politisk forfølgelse, tap av arbeidsplass og avansement, eller økonomisk tap på annen måte, eller sosial isolering. Våre massemedia har en demokratisk nøkkelfunksjon. Hvis de ikke fungerer som de skal, men driver boikott og hindrer visse meninger i å komme til orde, kan man ikke tale om et virkelig demokrati.

Det er også viktig, innenfor et parlamentarisk system hvor velgerne bare indirekte kan fremme sine synspunkter i valg, at de får anledning til å si sin mening direkte når det gjelder saker av spesielt stor betydning. Uten en ordning med folkeavstemning i vesentlige saker, kan man ikke snakke om virkelig demokrati.

Demokrati er således en meget krevende styreform. Det krever en høy grad av kunnskap, ansvarfølelse og folkeskikk. Dessverre egenskaper som idag ikke er tilstede i tilstrekkelig grad til at vårt samfunnssystem virker som det skal. Ønskedrømmer og virkelighetsflukt er det som styrer de organiserte partier og pressgrupper mer enn viljen til sannhets erkjennelse.

Som når representanter for våre myndigheter slår seg på sitt velstående bryst og vil fremstille sin vettløse sløsing med andres penger som et uttrykk for hjertelag, idet de irettesetter de få som ennå våger å minne om at det også eksisterer visse økonomiske realiteter. Men så lenge det finnes mer enn nok av nødlidende mennesker i vårt eget land, vil vi minne om Bjørnsons ord: «Hva du evner kast av i de nærmeste krav».

BUSSTUR TIL ØSTERRIKE

15 dager fra 22/9 til 6/10 1989. Opplev Wien med forskjellige tilbud, Salzburg, Berchtesgaden «Ørneredet», Klagenfurt, 30 års-stevnet på Ulrichsberg, Tyroleraften i Seefeld m.m. Påmelding snarest innen 15. august. Forbehold. Tlf. (03) 81 90 44 - (02) 12 12 74 eller postboks 8398 Hammersborg, Oslo 1.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14, onsdag kl. 17—20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Fra «Romsdals Budstikke» 11.5 - 1948:

MERKELIG GLEMSOMHET

Under henvisning til Deres brev av 18. februar d.å. har jeg den ære å meddele Dem at Den Kgl. norske Legasjon i Stockholm, avd. B, den 6. juli 1940 sendte et strengt fortrolig brev (nr. 156) med kurer til Utenriksdepartementet i London. Med brevet fulgte avskrift av general Ruges brev av 12. juli 1940 til Legasjonen i Stockholm samt flg. bilag:

1. Avskrift av overenskomsten mellom den norske overkommando og den tyske overkommando i Norge, daterert 10/6-1940.
2. Avskrift av general Ruges brev av 12. juni 1940 til avdelingene med orientering om «æresordet», og
3. Avskrift av generalens telegramsvakling med den tyske overkommando.

Legasjonens brev med de nevnte bilag ble mottatt av Utenriksdepartementet i London den 7. august 1940 og journalført samme dag. (J.nr.A. 1147/40). Legasjonens brev bærer påtegning (ved signatur) om at det er sett av følgende: Statsminister Johan Nygårdsvold (J.N.), Forsvarsminister Ljungberg (Lj.), Utenriksminister Halvdan Koht (H.K.) Brevet med bilag beror nå i Utenriksdepartementets herværende arkiv.

For utenriksdepartementet
Rolf Andersen Erik Dons
(s.) (s.)

I Skancke-saken som resulterte i dødsdom og skyting ble Nygårdsvold, Ljungberg og Koht avhørt vedr. Kapitulasjonsdokumentet, men de hadde aldri sett det, eller kunne ikke «erindre» noe om dette. I Utenriksdept.'s arkiv ligger altså bevis for deres uriktige forklaring i retten. Man hadde kjennskap til dette, og dokumentet kunne vært framlagt i retten, men det skulle holdes skjult. Det passet ikke at folk fikk rede på den rette sammenheng, for det ville gå ut over dem selv. Tenk på alle dem som ved deres propaganda utførte handlinger mot norsk og internasjonal lov og rett, som ble skutt eller havnet i tysk fangenskap. Nå vil man ha erstatning fra Tyskland, men man har ingen krav der, ansvar kan kun gjøres gjeldende mot London-regjeringen.

Tale holdt av h.r.adv. Hans H. Schjøth som forsvarer for lagfører Gustav Janson, Grünerløkka, Oslo den 28/8-47 i Oslo byrett. Aktor var Ole A. Bache, dommer Moltke Spilleth. - Nedskrevet på stedet av Elvin Westheim, Øvre Smedstad vei 27 B, Smedstad:

Ærede dommer.
Da dommen nu er faldt, og vi således er ferdige med saken mot Janson, tar jeg meg den frihet å si den ærede rett noen ord, hvilket jeg nu kan gjøre da det ingen innvirkning har på Jansons dom.

Det er helt feilaktig og meningsløst av Dem, herr dommer, og juridisk uforsvarlig at dom-

merne og rettene daglig på grunn av en parole fra høyere hold søker pådyttet hvert medlem av Nasjonal Samling at vi var i krig, og at han forstod dette eller burde ha visst det, og at han bistod fienden med råd og dåd.

Gjennom den offentlige granskningskommisjon som nu har utgitt sine betenknninger trykt, og således offentlig tilgjengelig for alle, er det fastslått at på regjeringsmøte i Tromsø den 8. juni 1940 ga regjeringen og kongen, - da de måtte rømme landet, - all myndighet og makt til generalissimus Ruge.

Det er senere fastslått at generalissimus Ruge, hærens overkommando, kapitulerte betingelsesløst og endog ga tyskerne store innrømmelser. At rettene og dommerne ikke vet den ting, men fortsatt forsøker å presse de tiltalte til å «burde ha visst» eller «visst» det motsatte av det som granskningskommisjonen har fastslått, - det er meningsløst. De kan ikke gå hjem og sette Dem i en god stol med ren samvittighet etter dette.

De, herr dommer skal svare for Dem selv i stille stunder. De skal svare for Dem selv like overfor Deres samvittighet, De skal svare overfor andre mennesker, De skal svare for de øvrige innen juriststanden, og De skal til slutt svare for Dem selv overfor Gud.

Jeg vil derfor, så innstendig jeg kan, si Dem noen alvorord herr dommer før vi skilles i denne sak: For fremtiden, be-tenk Dem!

Ufattelig sjofelhet

Av Eivind Saxlund

Judith og Johan Vogt har fått tilgriset uthuset sitt med jødefiendtlige slagord og hakekors: SV = jøde m.v. Avisen Vårt Land omtaler saken 5. og 6. april. Judith Vogt som er jødinne, har to ganger måttet flykte fra Hitlers jødefølgelser. Ikke noe rart at hun blir både skremt og engstelig over ikke å få lov til å leve i fred. Det er andre ganger dette skjer.

Saken blir ikke bedre når man vet at også hennes mann, Johan Vogt, denne utrettelige sannhetssøker og iherdige forsvarer av minoritetsgruppers rettigheter blir rammet.

I virkeligheten blir vi alle rammet av slike menneskefiendtlige skriblerier.

Man kan undres: Hvem kan gjøre slikt? Er det «bare» rampestreker eller er det noe mer? I Vårt Land gjøres det gjeldende at Judith og Johan Vogt utgjør en opplagt skyteskive for nazistisk propaganda, at tilgrisingen er en gjennomtenkt provokasjon fra voksne mennesker og et bevis på hvor seiglivet antisemitismen er.

De skyldige er ikke knepet og vi vet ikke noe om dette.

Likevel må man anta at enten dreier det seg om en hjerteløs

ignorant som intet har forstått av hva som i vår nære fortid har skjedd av grusomheter mot den jødiske minoritet i vår del av verden eller det dreier seg om en virkelig provokasjon fra mennesker som ønsker å skade mennesker som hele sitt liv har kjempet for rettferdighet og menneskerett.

Ord kan ofte virke fattige og ikke strekke til. La oss likevel forsøke:

Judith og Johan Vogt skal vite at vi føler med dem og ser på den avskyelige tilgrisingen av deres hus som om den hadde rammet oss selv.